

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
КАЗИНО „БЕЛАДЖИО“

chitanka.info

— Уаууууа! Лас Вегас! Там е Казино Беладжиооо! Супер! — възкликна невъздържано на родна земя, къделинебродилата г-жа Койнова. — Колкото пъти се отбия до Лас Вегас, няма начин да не снеса някой долар в Казино Беладжио, за кадем! Обещай ми да профукаш десетачка от мое име; ще делим печалбата!

Как пък не! Да делим! А разноските, пътните; ядовете по летищата: съблечете се, събуйте това, стъпете тука, сега там; сменете самолета; не с този, а с онзи; вместо в Хюстън кацнете в Мемфис — да заблудим терористите; в Мемфис Елвис напоследък не посреща; поне

Присцила да беше пратил; ами! Мотаме се из въздушните и бездушни пространства между разните щати, докато прихванем ферментиралите усмивки на Гейтове и менте Информейшъни.

Уж всичко вече е окей! Ето ни в една от огромните — колкото няколко еН-ДеКата, зали на Казино Беладжио. И Хасан е хора! Реанимирам от неравностойна схватка, с приложен двоен Нелсон от лъскава машинария, изографисана с черешки, ягодки, звънченца и прочие хазартни знаци, настроена благосклонно, да ми прибира само четвърт долар на удар, да имам за по-дълго. Като рече да ме дооскубе и да се отдам на съзерцание, току мине някой от родата, бдяща за културния ми отдих и подпъхне в касата нова двайсетачка — големите печалби при аджамиите тичали; банерът сочи: джакпотът на залата приближава >\$ 985 555 987 907 654 \$< — можете ли я изговори тази сума; аз не мога, но горната ми устна излиза от контрол, мрънка си с носа ми на език, говорим само из дебрите на Мъртвата долина и Скалистите планини... о, Невада!

През машина съседката закрепява истерично, събира зяпачи; лавина от жетони задръстват улеите, а оттам и джобовете й — късмет, за стимул на зарибените.

Въртя се по на тридесет градуса, запад-изток, по оста си, на завинтеното за пода бронирано столче; приятно сумрачно, шарениите блещукат в очите на плавно прелитащите на ролкови кънки късополи сервитьорки; три от тях, в матови чорапо-гащи крепят огромен поднос с пакетирани пачки — подкрепления за масата на блек-джака. Между масите и покермашините — неспирен поток от редови, шляеци се зяпачи — по маратонки, шорти, вълнени шапки, идиотки, фракове, полота, костюми разни... Така е! — казва шурека; за това не харесвам аз европейските игрални домове; в Монте Карло — салтанати, превземки, без вратовръзка не пускат; тука е демокрация — важното е да ти приберат парите; а това, така или иначе ще стане; много важно по ходачки ли си. Сякаш жива илюстрация — хашлак на средна възраст, с рапърски доспехи вади от джоба си, някъде откъм коляното, петнайсетсантиметрова ролка едри долари, пристегнати с ластик и буквално възсяда една от игралните маси. Мадам — четвърта възраст, с проходилка, апетитно ме оглежда; мънистената и риба-чантичка е издута като пълнена с орехи; не ще са орехи — не ще е тръгнала тя, на орехи да си играе.

Съвсем семпла леля, натруфена в синя работна манта, също ме оглежда; не ще е син персонал, тя — на джобчето и защипана служебна карта с висок ранг; нека ме заглежда — нали съм си хубав; нещо между Хемингуей и Шон Конъри взети заедно! Лелята стеснява кръга на контакта; гледа ме мило-обещаващо; има нещо да ми каже; да, бе — да беше се обадила преди двацетина години. Уютно е — няма и помен от пластмасовите легени на летищните проверки, набили се в главата ми. Лелята наднича зад машината ми, прави ми муцка; отключва някакви капаци; чувствам се смътно за нещо виновен. Има, все пак, нещо симпатично между двете й брадавици. Влиза в атака:

— Ексюз ми, сър... бихте ли ми дали, ако обичате, разбира се, някаква Ваша Карт-идентификация... или нещо подобно...

Айде, пак проверка... Какво иска тази жена; за терорист ли ме взе; объркването ми е тотално, наоколо рода да ме спасява, не се мярка.

— Нямам такива неща — глупаво и обстоятелствено разяснявам, че съм гост от иистюърп (източна Европа), конкретно България кьнтри; дип, че не ме слуша — пълна излагация.

— Дайте Нецо, удостоверяващо, че това сте Вие... Драйвърлайсънс?...

— А, шофьорска книжка... имам, също фром иистюърп...

— Окей! Ексълънт! — грабна я стръвно и потъна в здрача.

Ами ако не я върне, ми намига Ганю с мускалите... Или — ония Там за една тъпа ножичка, дето не можеш си фризира космите в ноздрата, дават до две години; колко ли ще ми нахлузят за остриите като бръснич ламинирани краища на шофьорската ми БГ книжка, с която при нужда бих транжирал не една стюардеса... в беда си, Шон Конъри!

Хеле, Шурека се мярва, доволно мъркащ — спечелил е! Разбира ги той блек-джаците. Докладвам му произшествието, подхилква се, не споделя тревогата ми; трай си вика, в свободна страна живеем. Да, бе! Лелята и тя изплува от тъмнишавото. Знае тьяа, хитрушата! — право към шурея, че на челото му е изписано кой плаща тука. Подава му шофьорската ми книжка и още една, луксозно ламинирана карта — Членска карта за Казино Беладжио.

Електрониките, монтирани къде ли не, измежду хилядите, си спрели вниманието на Моя милост! Ами, нали съм си хубав!

Стоически понасям превратностите на съдбата — правя се, че ежедневно ми се случват подобни неща, дори и по два пъти; нищо особено, даже малко досадно... Лелята тържествено обяснява нещо; хващам крайните фрази: вече не съм гост на комплекса, а част от него; имам право на десет процента отстъпка от всички услуги; при печалба — плюс десет процента; при загуба — минус десет процента; заплащане на нощувки, консумации в ресторанти, барове — десет процента отбивка! Безплатен достъп до някои мероприятия, като концерти, изложби и прочие... много, бе! Много глежат тука; мозъкът ми щрака: бутилка Мерло в ресторанта е 140\$; хоп 14\$ печалба; една нощувка — около 2000–4000\$... луда пара ще икономисъм от отбивките! Не ми говори!

Лелята пъха новата карта горе, вдясно, на машината, в нарочен филигранен процеп; светват лампички, дзънкат звънчета — играйте със здраве и на късмет! Изтегля се почти незабележимо. Яя! Тя не била чак толкова леля; и къде ги видях тия брадавици; много си е симпатична, даже.

— Имам да черпя! — прави официално съобщение шурека. — Хайде на терасата; по едно суши с отлежало мерло.

Лас Вегас е в стихията си! Бутафорията е толкова искрена, почти като истинска. В края на езерото, през половин час, пиратски кораб взема друг на абордаж, опожарява, изколват се, потъва откъм кърмата и... след минути — пак. Струите на фонтаните се изстрелват шестдесет-седемдесет метра високи — пресукват се, спадат, набират пак височина, люшкат се — танцуват по мелодии от световни шлагери — ово е стандарт!

— Дай картата, да платим, да ти ползваме членската отстъпка; поуморихме се... — нарежда шурека.

— Каква карта? Някой на мене да ми е давал карта; там си остана в машинарията...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.